

ปฏิบัติการ
ทอการ
รัก

เป็นแค่แมว ริงจะเล่นกับเสือ ระวังตัวให้ดีนะ!

มีมา

ปฏิบัติการ ก่อการ รัก มีมา

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ
กระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก
และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์
ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้อาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้
คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน
ทั้งทางความคิดและสังคม

ร้านर्मย์ทุกจ้งหะรัก

ปฏิบัติการก่อการรัก

โดย มิมา

ราคา 205 บาท

ลำดับที่ 492

ISBN 978-616-00-4792-5

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2566

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลภิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลภิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคิดสรรนวนิยาย : พิชชาพร บุญสง

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกชะไชย

บรรณาธิการเล่ม : ลภัสรดา อรกุล

ออกแบบปก : สุพิน มาลัยทอง จัดรูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคิดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

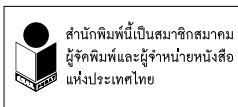
www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

คำนำนักเขียน

หากคุณกำลังอ่านข้อความนี้ หลังจบขอให้ส่งต่ออีกแปดคน...ล้อเล่นค่ะ ^^ จริงๆ แล้วอยากจะบอกว่ามันคือพรหมลิขิตมากๆ ที่ทำให้ได้พบกันนะค่ะ

เพราะเดิมที มิมาตั้งใจแค่จะเขียนเป็นเรื่องสั้นลงเว็บไซต์เท่านั้น แต่โชคได้ได้รับการทาบทามจนกลายมาเป็นหนังสือที่อยู่ในมือของท่านตอนนี้ ต้องขอบคุณสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาส และขอบคุณนักอ่านที่เปิดโอกาสให้นักเขียนตัวเล็กๆ คนนี้ค่ะ

สำหรับ*ปฏิบัติการก่อการรัก*...เรื่องราวของการแอบรักที่ไม่หวังจะได้ครอบครอง แต่ดันมีเหตุให้ลึกหนีโชคชะตาไม่พ้น จนกลายเป็นจุดเริ่มต้นของปฏิบัติการที่จะก่อการรักได้สำเร็จหรือไม่ คงต้องขอให้ผู้อ่านตามไปลุ้นพร้อมๆ กันค่ะ

ท้ายนี้ มิมาหวังว่าทุกท่านจะมีความสุขกับการอ่านนะค่ะ

ขอบคุณจากใจค่ะ ^^

บทนำ

เคยได้ยินมาว่าชีวิตคือการเรียนรู้ หากวันนี้เราล้มเหลว ขอให้เราลุกขึ้นสู้ แต่ไม่รู้ทำไมพอ ‘อริษา ตรีรักษ์’ สู้แล้วชีวิตดันสู้กลับ หลังเรียนจบได้ใบปริญญามาครอบครอง หญิงสาววัยยี่สิบสามปี ร้อนวิชาถึงขั้นตัดสินใจเลือกทางเดินชีวิตด้วยการทำธุรกิจนำเข้า กระเป๋าหนังจากต่างประเทศ แทนที่จะเข้าไปช่วยบิดาบริหารธุรกิจ น้ำอัดลมของครอบครัวอย่างที่เคยจะเป็น

อริษาเปิดบริษัทขนาดเล็กที่มีพนักงานเพียงสี่คนด้วยเงินลงทุน จากบิดา ในปีแรกสินค้าของเธอได้รับความนิยมอย่างล้นหลาม แต่พอ เข้าปีที่สองสถานการณ์ก็พลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือเมื่อยอดสั่งซื้อ ค่อยๆ ลดลง จนกระทั่งปีที่สามยอดขายเกือบจะนิ่งสนิท กำไรที่เคยมี หดหายจนต้องนำเงินสำรองของบริษัทออกมาใช้เพื่อประคับประคอง กิจการ เมื่อเรื่องถึงหูคนอาบน้ำร้อนมาก่อนเช่นบิดา ท่านก็ยื่นคำขาด ให้ตัดสินใจและปิดกิจการเสีย แต่ลูกสาวคนเดียวของครอบครัวยืนกรานขอ สู้อีกรั้งตั้ง

อริษาไม่เคยเชื่อเลยว่าพอชีวิตพบเจอเรื่องยาก ปัญหาทุกอย่าง ก็พากันเดินขบวนพาเหรดเข้ามาหาเธอ ปรีกษาบิดามารดาก็แล้ว เล่า ให้เพื่อนฟังก็แล้ว หญิงสาวยังมองไม่เห็นทางออก สุดท้ายก็ได้แต่คิด

ว่าหากชีวิตมันยากนัก ทางออกอาจอยู่ที่สำนักแม่หมอน้ำทิพย์ หมอดู
ชื่อดังระดับตำนานตามคำบอกเล่าของเพื่อนสนิท

อริษาเดินทางเพื่อนรักอย่างโจอี้ ชายหนุ่มลูกครึ่งไทย-อเมริกัน
รูปร่างสูงโปร่งหัวใจหญิง เข้ามายังบ้านเรือนไทยแถบชานเมือง
บรรยากาศร่มรื่นทำให้จิตใจที่วุ่นวายน้อยๆ ผ่อนคลาย โจอี้เดินนำหน้า
เพื่อนรักพาขึ้นบันไดไปยังชั้นสองด้วยความเคยชินคล้ายเป็นเจ้าของ
บ้านเสียเอง ก่อนจะดึงมือหญิงสาวที่กำลังเผชิญกับปัญหาพระศุกร์
เข้าพระเสาร์แทรกให้นั่งลงกับพื้นข้างกันตรงลานโถงกลางบ้าน อริษา
ยอมนั่งลงแต่โดยดี ดวงตากลมโตที่เป็นประกายอยู่เสมอ บัดนี้กลับ
เต็มไปด้วยความสงสัยยามมองไปรอบๆ

“แกพามาผิดที่หรือเปล่า ทำไมมันโหล่งแบบนี้” หญิงสาวกระซิบ
ถามเพื่อน นอกจากโต๊ะเตี้ยตรงมุมหนึ่งที่วางถาดเครื่องบูชาแล้วก็ไม่มี
ของขลังอื่นใด ทำไมไม่เหมือนกับสำนักอื่นที่เคยเห็นในข่าว

“น้อยแต่มาก ขลังสุดๆ” โจอี้หันมาบอกเพื่อน และรีบหุบปาก
เมื่อหญิงวัยกลางคนในชุดกระโปรงยาวกรอมเท้าสีเสียวเข้มเปิดประตู
ออกมาจากห้องด้านใน แล้วเดินตรงมานั่งตรงหน้าพวกเธอทั้งคู่

“มาอีกแล้วเธอ” เสียงก้องกังวานดังขึ้น เธอจำหน้าพ่อหนุ่ม
ลูกครึ่งคนนี้ได้ มาบ่อยเสียจนต้องเป็นฝ่ายเอ่ยเตือนให้เพลๆ ลงบ้าง

โจอี้หัวเราะหลังได้ยินคำทักทายนั่นด้วยรู้ว่าอีกฝ่ายหยอกเล่น
รีบชี้นิ้วไปยังหญิงสาวที่นั่งข้างกาย “คราวนี้เพื่อนครับ”

แม่หมอน้ำทิพย์ยกยิ้มมุมปาก เหลือบมองสาวน้อยที่นั่งกะพริบ
ตาปริบๆ คล้ายเด็กน้อยไร้เดียงสา แล้วเริ่มซักถามวันเดือนปีเกิด จาก
นั้นก็หลับตานิ่ง

“เรื่องงาน...เรื่องผู้ชาย”

อริษาดาทาโต หันไปมองหน้าเพื่อนประหนึ่งจะถามว่าโจอี้แอบเอา
ความลับของเธอมาบอกก่อนหรือไม่ ซึ่งอีกฝ่ายยืนยันด้วยการส่ายหน้า

รัว หญิงสาวจึงตัดสินใจเล่าเรื่องของตัวเองบางส่วนอย่างไม่ลังเล

“แม่หมอคะ หนูมีเนื้อคู่กับเขาใหม่คะ ขอให้เขามาปรากฏตัวตอนนี้เลยได้ไหมคะ” หญิงสาวคิดแบบตื้นๆ ว่าเธอกำลังต้องการชายหนุ่มสักคนที่จะเข้ามาช่วยแก้ปัญหา หากคนคนนั้นเป็นเนื้อคู่เธอด้วย ก็คงจะดีไม่น้อย เท่ากับว่ายิ่งป็นนัดเดียวได้นกหลายตัว

แม่หมอน้ำทิพย์ยิ้มมุมปากกับคำพูดนั้น คนนะ...ไม่ใช่ผีที่จะขอให้มาปรากฏตัวได้ทันทีที่นึกถึง หญิงวัยกลางคนค่อยๆ หลับตาลงอีกครั้ง พยายามเพ่งมองในนิมิตแล้วพูดออกมาด้วยเสียงดังชัดเจน

“เคยเจอกันแล้วนี่”

คนรอบฟังขมวดคิ้วด้วยความสงสัย เผลอหันไปสบตากับเพื่อนสนิทที่หันมามองเช่นกัน คิดทบทวนถึงผู้ชายที่เคยเจอ หากไม่ใช่คนเดินสวนกันหรือเพื่อนในชั้นเรียน ก็ดูจะมีแค่สามคนเท่านั้นที่สนิทสนม คนแรกคือบิดา คนที่สองคือใจ้อ และคนที่สามคือรุ่นพี่ที่ทำให้เธอต้องมานั่งอยู่ที่นี่

“ขาว” หมอดูชื่อดังยังหลับตาไปพูดไป

“เอ่อ ขอแคบกว่านั้นนิดหนึ่งได้ไหมคะ”

“ตัวเลข” แม่หมอยังพูดต่อ

“เนื้อคู่แกเป็นเจ้ามือห่วยเหรวะ” ใจ้อรีบหันมากระซิบกระซาบ แต่ก็ดังพอที่จะทำให้แม่หมอส้มตามองดูด้วยไม่สบอารมณ์ที่โดนขัด

“อยู่ใกล้คนนี้ไว้ เขาช่วยเธอได้”

“หนูจะรู้ได้ไงกันว่าคนไหน” อริษาพึมพำเสียงเบา หน้าม้อยลงอย่างจนใจว่าเธอจะเจอคนที่แม่หมอบอกได้อย่างไรกัน

แม่หมอน้ำทิพย์จ้องตาสาวน้อยหน้าหวาน ก่อนจะยกมือขึ้นทาบทับบริเวณหน้าอกข้างซ้ายของตัวเอง

“ตรงนี้จะบอกเธอเอง”

หญิงวัยกลางคนยิ้มอีกครั้งเมื่ออีกฝ่ายยังทำหน้าบึ้งยาก จาก

นั่นจึงยอมเอ่ยต่อ “ไผ่ได้ตา”

“ข้างไหนคะ” อริษฏาตลุกวากับคำใบ้ที่เพิ่มขึ้นมา

คราวนี้แม่หมอไม่ยอมพูดอะไรอีก จนอริษฏาทำหน้าจ้อยอีกรอบ
เมื่อคำบอกเล่าของหมอชื้อดังหลุดมาแต่ละที่ราวกับกลัวจะโดนคิด
เงินจากเพวดา

ครอโยยาบ

เช้าวันหยุดเป็นช่วงเวลาที่อิริษาโปรดปรานเพราะไม่ต้องเร่งรีบอาบน้ำแต่งตัว ฝ่าการจราจรแสนติดขัดเพื่อไปทำงานให้ตรงเวลา แม้จะเป็นเจ้าของกิจการขนาดเล็กที่มีพนักงานเพียงไม่กี่คน แต่เธอก็มักจะเข้างานตรงเวลาให้เป็นตัวอย่างที่ดีเสมอ เคยขอปิดามารดาย้ายออกไปอยู่คอนโดใกล้สถานที่ทำงาน แต่ก็โดนปฏิเสธ เธอเข้าใจว่าท่านทั้งสองคงเป็นห่วงลูกสาวคนเดียวจึงไม่เคยดื้อดั่ง แต่มีบ้างที่ขอไปค้างอ้างแรมข้างนอกโดยหยิบยกเอาเพื่อนสนิทมาเป็นข้ออ้าง

อิริษาลุกขึ้นยืนบิดขี้เกียจข้างเตียงพลางคิดในใจว่าวันนี้จะลงไปออกกำลังกายเรียกเหงื่อเสียหน่อย แต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อได้ยินเสียงโทรทัศน์ดังขึ้นมาถึงชั้นสองของบ้าน หญิงสาวเดินไปแหวกม่านดู จากนั้นก็คว้ารีโมทที่ถูกต้องไว้เป็นทรวงก็ขมวดเข้าหากันเมื่อเห็นชบวนแห่บนทางเดินจากสนามหน้าบ้านใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

สมองเริ่มประมวลผลว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น มีคนจะบวชหรือมีใครจะแต่งงานหรือเปล่า ก่อนจะสะดุดตากับชายหนุ่มรุ่นพี่ที่เดินร่วมอยู่ในขบวนนั้น ‘ขุนพล กิตติชัยเดชฯ’ รุ่นพี่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยที่อายุน่ามากกว่าเธอสามปี อิริษาบังเอิญได้เจอชายหนุ่มในงานเลี้ยงสังสรรค์แห่งหนึ่ง จึงเข้าไปทักทายในฐานะที่เธอเป็นรุ่นพี่ในคณะที่คุ้น

หน้า หลังจากนั้นขุนพลก็เป็นฝ่ายเข้ามาตีสนิทด้วยการอาสาเป็นที่ปรึกษาให้แก่อริษาในเรื่องธุรกิจของเธอ หญิงสาวเห็นว่าชายหนุ่มคงพอมีประสบการณ์จากการทำธุรกิจร้านทองของครอบครัวจึงรับไมตรีนั้นไว้ ว่าแต่วันนี้ขุนพลกำลังจะบวชหรือ ถึงได้แห่ขบวนมาบ้านเธอแต่เดี๋ยวนะ หากเขาบวชจริง เขากำลังจะมาขอขมาเธออย่างนั้นหรือ

ไม่รอช้า...อริษารีบเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ววิ่งลงมาชั้นล่างด้วยความรวดเร็ว เจอกับภานุและรัญญา บิดามารดาของเธอที่ยืนชะเง้อชะแง้ด้วยความสงสัยไม่פקันอยู่ตรงหน้าประตูบ้าน

ครอบครัวตรีรักษ์เชื้อเชิญครอบครัวกิตติชัยเดชาซึ่งนอกจากจะมีบิดามารดาของขุนพลแล้ว ยังมีญาติที่อริษาไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนอีกสองสามคนเดินตามเข้ามาในห้องรับแขกของบ้าน ส่วนที่เหลืออีกประมาณห้าหกคนเป็นฝ่ายขอนั่งรออยู่ด้านนอก

ภายในห้องรับแขกแสนโอโงะของบ้านตรีรักษ์ ครอบครัวกิตติชัยเดชานั้นโบหน้าเบือนยิ้มกันทุกคน ต่างกับอริษาและบิดามารดาที่ยังทำหน้างเป็นไก่ตาแตก

“วันนี้เป็นฤกษ์งามยามดี อ้าว...เอ๊ย ผมก็เลยจะมาขอหนูเอนให้ลูกชาย” บำรุง บิดาของขุนพลพูดเรื่องที่ตั้งใจมาในวันนี้ โบหน้าอวบอุมเบื่อนรอยยิ้มกว้างจนตาเกือบจะปิดสนิท

ภานุหันไปมองหน้าลูกสาวข้างกายด้วยความไม่เข้าใจ เขาเคยพบกับขุนพลที่แะเวียนมาหาลูกสาวอยู่หลายครั้ง รัญญาว่าทั้งสองสนิทสนมกัน แต่ครั้นถามถึงความสัมพันธ์ เธอก็ตอบเพียงแค่ว่าเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องเท่านั้น

“ว่าไงเอน” คนเป็นพ่อสะกิดเรียกสติลูกสาว เมื่อเห็นเธอนิ่งไปคล้ายสติหลุดลอยออกจากร่าง

อริษาจะพริบตาไล่ความมึนงง มองไปยังขุนพลที่ไม่รู้ไปเอาความมั่นใจมาจากไหน แล้วรีบส่ายหน้ารัว จนหลายคนในห้องที่จ้อง

รอคำตอบพากันหันซ้ายหันขวาด้วยความเลิ่กลั่ก

“เ็นไม่แต่งคะ”

“น้องเ็น” ขุนพลครางเสียงแผ่ว ไหลลู่ลงด้วยความห่อเหี่ยว ไม่คิดว่าเธอจะปฏิเสธออกมาได้งั้นๆ เช่นนี้

จริงอยู่ว่าเขากับเธอไม่เคยพูดคุยกดกลางเรื่องการคบหากันแบบเป็นทางการ แต่ความสัมพันธ์ที่มีมานานหลายปี เขามั่นใจว่าอริษาชอบเขาแน่ แล้วนี่เขายกชั้นหมากมาเซอร์ไพรส์เธอ ทำไมเธอถึงไม่ยินดี หรือเธอจะตกใจเลยปฏิเสธไว้ก่อน

“เ็นกับพี่พล เราเป็นแค่พี่น้องกัน” อริษายังคงพูดต่อ สายตาจับจ้องไปยังรุ่นพี่ ก่อนจะมองไปทางบิดามารดาของเขา

“เ็นขอโทษนะคะ ถ้าทำอะไรให้เข้าใจผิด” หญิงสาวพูดด้วยความเคารพผู้ใหญ่ทั้งสองที่เคยพบหน้ามาก่อน

“แต่หนูเ็นยังโสดไม่ใช่เหรอ แต่งงานกันไปเดี๋ยวก็รักกันเอง” บิดาของขุนพลพยายามหวานล่อม เขารู้ว่าลูกชายรักหญิงสาวคนนี้มาก

“นั่นสิ หรือจะหมั้นกันไว้ก่อน” ภานุดันเห็นดีเห็นงามด้วย จนลูกสาวมองค้อนคนเป็นพ่อ และหันไปส่งสายตาขอความช่วยเหลือจากผู้เป็นแม่ที่มักจะเข้าข้างเธอเสมอ

“แม้ว่าพลกับเ็นไปคุยกันก่อนดีไหมลูก” รัญญาออกความเห็น

“คุยตรงนี้ก็ได้อะ จะได้พูดกันให้รู้เรื่องที่เดียว เ็นนับถือพี่พลในฐานะพี่ชายเท่านั้นคะ”

จบประโยคของอริษา ขุนพลก็รีบสวนกลับ “แต่เราคบกันมาหลายปีแล้วนะครับ”

“รู้จักอะ ไม่ได้คบกัน” อริษาริบแก้

“ได้ๆ งั้นป้าขอให้หนูเ็นเริ่มคบกับเจ้าพลได้ไหม ดูใจกันไป ยังไม่ต้องหมั้นต้องแต่งอะไรตอนนี้อย่า” บิดาขุนพลหาทางออก พยายาม

ช่วยลูกชายที่หน้าเสียจนคล้ายจะร้องไห้

อริษามองรุ่นพี่ แม้จะรู้มาตลอดว่าเขาคิดอย่างไรกับเธอ แต่ที่ผ่านมาก็ยิ่งขีดเส้นไว้ชัดเจนแล้ว มันยังไม่พอสินะ

“เ็นต้องขอโทษจริงๆ ค่ะ แต่เ็นไม่ได้รักพี่พล”

เท่านั้นแหละ ขุนพลก็ร้องโวยวายออกมาจนครอบครัวเขาต้องรีบเข้ามาจับตัวชายหนุ่มที่ลงไปดื่มน้ำกับพื้น ภาณุและธัญญาตกใจกับภาพตรงหน้าไม่น้อย ไม่คิดว่าขุนพล ชายหนุ่มมาดนิ่ง พุดจาไพเราะ จะทำตัวคล้ายคนเสียสติเช่นนี้

“น้องเ็นต้องรักพี่”

“ใจเย็นๆ ก่อนนะพล” ธัญญาพยายามปลอบ คิดในใจว่านี่อาจเป็นเหตุผลที่ลูกสาวไม่ยอมตกลงปลงใจกับอีกฝ่าย

“พล หยุดเถอะลูก” ภรรยามารดาของชายหนุ่มพูดออกมาบ้าง หลังนั่งนิ่งมานาน

“ม้า พลรักน้องเ็น พลจะแต่งงานกับน้อง”

ภรรยามารดาทั้งคู่อดทนกับอาการของลูกชายคนเล็กที่ร้องไห้อย่างไม่อาย เธอทราบมาโดยตลอดว่าขุนพลชอบอริษา ต่างกับหญิงสาวที่ไม่ได้มีท่าทีกับลูกชายเธอในเชิงผู้สาวสัณนิธ ครั้นบอกให้ลูกทำใจ ลูกชายคนเล็กที่โดนตามใจมาตั้งแต่เด็กก็ขู่จะทำร้ายตัวเองสารพัด จนเธอต้องรองว่าจะยอมทำตามทีลูกชายต้องการ

“หนูเ็นเขาคงมีคนรักอยู่แล้ว ไซ้ใหม่ลูก”

ภรรยามารดาพูดกับลูกชายแล้วหันไปทางหญิงสาวใบหน้าสวยหวาน ที่นั่งอยู่ไม่ไกล

อริษามองมารดาของขุนพลด้วยความเคารพ สีหน้าเศร้าลงเล็กน้อยยามสบตาอีกฝ่าย ก่อนจะพยักหน้ารับตามที่อีกฝ่ายเปิดช่องให้

“ไซ้ค่ะ เ็นมีคนรักอยู่แล้ว”

“ไม่จริง ที่ผ่านมาน้องเ็นไม่เคยมีใคร” ขุนพลตะโกนก้องจน

คนที่รออยู่ด้านนอกพากันมาออตงหน้าประตู

“เ็นไม่จำเป็นต้องบอกพี่พลทุกเรื่องนี่คะ” อริชายังแย้งชายหนุ่มที่หน้าตาหมดสภาพ

“พล หักอกหักใจเสียเถอะนะลูก” มารดาของชายหนุ่มพยายามบอกให้สงบสติ

“ไม่ ถ้าน้องเ็นมีคนที่รักจริงก็พามาให้พี่ดูเลย แล้วพี่จะยอมเชื่อ ถ้าไม่มี น้องเ็นต้องยอมคบกับพี่” ขุนพลชู น้ำเสียงเต็มไปด้วยความหวังอีกครั้ง เขารับรู้ความเคลื่อนไหวของเธอมานาน มีคนมาจีบอริชาหลายคน แต่เขาก็ไม่เคยคบหาใคร นั่นทำให้ชายหนุ่มเข้าใจมาตลอดว่าเธอรู้สึกดีกับเขาจนไม่มีใจให้คนอื่น

“ได้สิคะ แต่ต้องรอหน่อยนะคะ พอดีแพนเ็นไปทำงานต่างประเทศ” อริชาโกหกคำโต ทำเอาบิดามารดาของเธอหันมามองหน้ากัน ด้วยรู้ว่าลูกสาวที่ไปนัดดูตัวหลายครั้งหลายครา ยังไม่มีคนรักเป็นตัวเป็นตน หรืออันที่จริงอริชาจะแอบซ่อนใครไว้

“พี่ให้เวลาถึงแค่สิ้นเดือนนี้” ขุนพลประกาศกร้าว ลูกขึ้นยืนยกมือไหว้บุพการีของหญิงสาว แล้วก้าวเดินฉับๆ ออกจากห้องรับแขกไป

อริชาถอนหายใจออกมาเมื่อรู้ว่าเอาตัวรอดได้แล้ว เธอยกมือไหว้บิดามารดาของขุนพลเช่นกัน ก่อนจะโดนไล่ให้ออกไปด้านนอก เพราะพวกผู้ใหญ่ขอพูดคุยกันต่อ แม้สงสัยว่าจะมีการตกลงอะไรกันลับหลังเธอ แต่หญิงสาวก็จำใจลุกออกมาอย่างเสียไม่ได้

อริชานำเรื่องกลุ่มใจมาปรึกษาแก๊งเพื่อนสนิทอย่างขวัญ-ชนกซึ่งเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่สมัยมัธยม และโจอี้ซึ่งมารู้จักกันตอนเรียนมหาวิทยาลัย ทั้งสองคนรู้จักกับขุนพลเป็นอย่างดีไม่ต่างกับเธอ เพราะเรียนอยู่ในร่วมมหาวิทยาลัยเดียวกัน

“ฟีพลนี่แอบจิตเหมือนกันนะ” ใจ้ออกความเห็น เขาเป็นชายหนุ่มรูปงามดีหัวใจหญิง เจ้าของธุรกิจร้านเช่าชุดราตรีที่รับช่วงต่อมาจากมารดา

“ถึงกับลงไปนอนดินนี้ก็ไม่ธรรมดา” ขวัญชนกออกความเห็นบ้าง เธอเป็นลูกสาวร้านขายอะไหล่เครื่องยนต์รายใหญ่ของจังหวัดหนึ่งในภาคกลาง

“ฉันชนลูกเลย ที่ผ่านมาก็แสดงออกชัดแล้วนะว่าไม่ได้คิดอะไร” อริษาพูดพร้อมหยิบเอกสารบนโต๊ะมาเปิดอ่าน

สองเพื่อนรักฟังแล้วหันมาสบตากันอย่างมีเลศนัยโดยไม่ได้นัดหมาย ทำเอาอริษาน้ำนูดั้งแยกเขี้ยวส่งให้

“ทำหน้าแบบนั้นหมายความว่าไง”

“เปล่า” ขวัญชนกตอบ ทั้งที่ในใจคิดไม่ต่างกับเพื่อนรักอีกคน ว่าอริษาเป็นคนขี้อาย คำพูดคำจานั้นทำให้คนรักคนหลงได้ไม่ยาก ซึ่งหากไม่ใช่เพื่อนกันคงคิดว่าหญิงสาวเป็นคนประเภทท้อง่ายไปทั่ว ทั้งที่ความจริงมันเป็นเพียงปฏิกิริยาตามธรรมชาติของเธอเท่านั้น

“ถ้าจะบอกว่าฉันอ่อยฟีพล ฉันตบนะ” อริษาดักทางอย่างรู้ทัน

“ก็แกชอบทำตาแป๋ว พูดเสียงเล็กเสียงน้อย แล้วยั้งเวลาที่จะขอให้ใครทำอะไรให้ละก็ เสียงแจะหวานเป็นพิเศษ ขนาดฉันยังตกหลุมแกบ่อยๆ เลย” ใจ้อ้วนขึ้นมา

“แกชอบฉันหรือ จุ้นแต่งงานกันไหม”

“จะบ้าหรอเน้งเอน ฟ้าผ่าใหม่ อีกอย่าง...ตอนนี้ฉันกำลังอินเลิฟกับน้องไก่จ๊ะ” เพื่อนรักลูกครึ่งรีบท้วง และทำหน้าก้มกริ่มตอนทำโยคะ

“ถ้าจะอวดผัวก็หยุดค๊ะ แล้วนี่แกจะเอาไงต่อ” ขวัญชนกห้ามเพื่อนใจหญิง ก่อนจะหันไปถามเพื่อนอีกคน

“ก็คงจ้างใครสักคนมาเล่นละครตบตา”

“เกิดคิดว่าพี่พลจะเชื่อหรือ เขาฉลาดจะตาย” โจอี้แย้ง คิดในใจว่ารุ่นพี่สอไปได้ที่หนึ่งของชั้นมาตลอด แถมยังจบด้วยเกียรตินิยมอันดับหนึ่งอีกต่างหาก

“แล้วแกจะให้ฉันทำไง” อริษากถามพร้อมวางกระดาษที่อ่านค้างไว้ พูบหน้าลงกับโต๊ะทำงาน ตามด้วยเสียงบ่นพึมพำ

“ไอ้ย เครียด ปีนี้มันปีขงฉันทหรือไงนะ”

เพื่อนรักทั้งสองคนมองหน้ากัน แล้วก็ป็นขวัญชนกที่ถือวิสาสะหยิบกระดาษแผ่นนั้นมาอ่าน พบว่ามันคือเอกสารสรุปรายรับ-รายจ่ายของเดือนที่ผ่านมา แล้วส่งต่อให้เพื่อนรักอีกคนดู

โจอี้ส่ายหน้าช้าๆ โดยไม่ได้พูดอะไรเพราะกลัวจะเป็นการซ้ำเติมเพื่อน เขาแปลกใจอยู่ไม่น้อยว่าเหตุใดลูกสาวเจ้าของบริษัทน้ำอัดลมรายใหญ่ของประเทศถึงไม่มีหัวทางการค้าเอาเสียเลย เรียกได้ว่าใจรักแต่หัวไม่ไปของแท้

“ธุรกิจนี้อาจจะไม่เหมาะกับแกนะ” ขวัญชนกปลอบใจ

“แต่ฉันรักธุรกิจนี้” อริษาตอบเสียงเบา เบะปากคล้ายจะร้องไห้

อริษาเคยไปเที่ยวประเทศเกาหลีใต้เมื่อตอนใกล้เรียนจบปริญญาตรี เธอบังเอิญไปเจอร้านขายกระเป๋านักแวนแอนด์เมดเข้า หญิงสาวถูกอกถูกใจจนซื้อหลายใบ ก่อนจะเกิดไอเดียตั้งตัวเป็นคนขายเสียเอง เธอใช้เวลาเจรจากับเจ้าของเพื่อขอนำมาขายต่อในประเทศไทยอยู่นานกว่าอีกฝ่ายจะยอมตกลง โดยเธอจะต้องใช้ชื่อแบรนด์สินค้าเดิม ห้ามเปลี่ยนแปลงใดๆ ทั้งสิ้น ฝ่ายนั้นจึงยอมตกลงในที่สุด

“ฉันพูดจริงๆ นะ แกเลิกเหอะ พอมีคนซื้อแกไม่มีของ พอมีของก็ไม่มีคนซื้อ แล้วนี่จะเอาเงินที่ไหนมาจ่ายลูกน้องที่นั่งตาปริบๆ ด้านนอก หรือแกจะเลิกจ้าง ปล่อยพวกนั้นไปพบทางสว่าง” โจอี้บ่นออกมา ด้วยความที่ต้นทางทำธุรกิจแบบอินดี้ผลิตกระเป๋าตามใจฉัน เพื่อน

รักจึงต้องทำธุรกิจแบบตามใจฝ้ายนั้นไปโดยปริยาย

อริษาเคยเปิดฟรือออร์เดอร์กระเป๋ารุ่นต่างๆ ที่กำลังอยู่ระหว่างการผลิตเรียกลูกค้าได้มหาศาล แต่สุดท้ายกระเป๋ากลับไม่เพียงพอต่อความต้องการ และทางต่างประเทศไม่ยอมผลิตเพิ่ม เพื่อนรักต้องเสียเครดิตไปมากจนถึงขั้นโดนตั้งกระทู้ด่าในเว็บไซต์ แม้จะยอมชดเชยค่าเสียหายให้แก่ลูกค้าทุกคนก็ตาม หลังจากนั้นอริษาแก้เกมด้วยการสั่งของมาสต็อกไว้หวังให้มีของพร้อมส่งแน่ๆ แต่ยอดขายกลับไม่เป็นไปอย่างที่ใจหวัง

“ไม่ ยิ่งไงฉันก็ต้องหาเงินมาให้ได้ อีกอย่าง... พวกเขาก็สู้มาด้วยกัน ไม่ทิ้งฉันไปไหนหรอก”

“คนเราต้องกินต้องใช้หนี้ยายเ็น ใครจะมาทนทำงานที่บริษัทจะปิดมิปิดแหล่”

“ใจอ๊ ถ้าแกพูดมากก็เอาเงินมาให้ฉันยืมเลย”

“แกจะพูดเลือดกับปู่หรือ” ใจอ๊ถามออกมา ตัวเองก็โดนมารดาจกัด้วงเงินเช่นกัน เพราะแม่บังเกิดเกล้ากลัวว่าลูกชายจะเอาเงินไปเปย์ผู้ขายกับหมอดู คิดแล้วยังอับอายไม่หายเมื่อเหตุการณ์รุดับตรไม่ผ่านต่อหน้าหนูน้อยที่ตกมาได้ นั้นยังฝังใจมาถึงทุกวันนี้

อริษาถอนหายใจ ก่อนจะมองเพื่อนรักอีกคนตาละห้อย

“แกก็รู้ว่าฉันโดนลดค่าขนมเพราะไม่ยอมกลับไปช่วยงานที่บ้าน” ขวัญชนกรีบบอก บิดามารดาก็หวังให้เธอกลับไปช่วยดูแลกิจการของครอบครัวเช่นกัน แต่คนรักเรียนเช่นเธอขอเลือกเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้นแทน

“ลองขอพ่อกับแม่แกอีกรอบไหมล่ะ” ใจอ๊พูดออกมา

“ขอแล้ว โดนด่าจนหูชา”

อริษาทั้งร้องไห้ทั้งอ้อนวอนขอเงินจากบิดามารดา เข้า กลางวันเย็น ที่ผ่านมามานก็ยอมช่วยเหลือมาตลอด แต่ไม่ใช่ครั้งนี้ ท่านให้

เหตุผลว่าเธอเอาเงินมาถูกลงเล่นมากเกินไปแล้ว ให้กลับไปช่วยงานที่บริษัทแล้วรับเงินเดือนแทน

“พวกแกช่วยฉันคิดหน่อย ฉันจะทำยังไงดี” อริษาคำครวญแล้วฟุบหน้าลงกับโต๊ะทำงานอีกรอบ

สองเพื่อนรักหันมาสบตากัน ก่อนจะมองกลับไปยังเพื่อนอีกคนที่ดูท่าพระศุกร์เข้าพระเสาร์แทรกแล้วพากันถอนหายใจออกมา จากนั้นใจก็ตบโตะเสียงดังจนคนก้มหน้าอยู่สะดุ้ง

“แม่หมอน้ำทิพย์ ไป ยายเณรลูก”

อริษาถอนหายใจอีกครั้ง ใ้ว่าเธอจะไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน เมื่อเพื่อนลูกครึ่งพูดถึงลีลาการดูดวงของแม่หมอนที่เจ้าตัวบอกว่าแม่นักแม่นหนาอยู่เป็นประจำ เธอไม่เคยเชื่อทางนี้จึงไม่คิดจะไปตามคำชวนของเพื่อนสักครั้ง

“แกไม่เชื่ออย่าลบหลู่ ตอนนี้แกไม่มีทางเลือกแล้วนะ”

“ลองดูก็ไม่เสียหายนะเ็น” ขวัญชนกที่ไม่เชื่อทางนี้เช่นกัน ยังพยายามโน้มน้าวเพื่อน

“แกจะไปด้วยกันไหม”

“ฉันเพิ่งนึกได้ว่ามีธุระ แยกไปกับยายใจอยู่แล้วกันนะ” ขวัญชนกพูดจบก็รีบชิงหนีทันที ทิ้งให้อริษากับใจอึ้งมองตามตาขวาง คนแรกมองเพราะถูกทิ้ง อีกคนมองเพราะหมั่นไส้เนื่องจากขวัญชนกมักชอบจิกกัดเรื่องดูดวงของตัวเองอยู่เสมอ

หลังจากไปตรวจดวงชะตากับแม่หมอนคนดังมาเป็นสัปดาห์ อริษาก็เปลี่ยนห้องทำงานให้กลายเป็นแหล่งค้นหาข้อมูลชายหนุ่มที่สวรรค์จะประทานให้มาช่วยเธอ โดยมีเพื่อนรักทั้งสองปักหลักให้ความช่วยเหลือไม่ห่าง

“แล้ววันนี้ยายใจอึ้งนายนไปไหน” ขวัญชนกถามถึงเพื่อนอีก

คนที่มาช้ากว่าที่นัดกันไว้นานพอสมควร

พลันเสียงร้องไหวกเหวกไวยาวยาก็ดังขึ้น ตามด้วยเสียงเปิดประตูเข้ามาโดยไม่แจ้งล่วงหน้า พร้อมทั้งท่าทางกระหืดกระหอบของคนที่ถูกถามถึง

“ตายยากชะมัด”

หนุ่มลูกครึ่งหันไปถลึงตาใส่ขวัญชนกตอนที่ไต่ยีนคำบนพื้มพำก่อนจะหันไปทางเจ้าของห้อง

“ยายเงิน เจอแล้ว ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ ยกมือสาธุเร็ว” พุดพลางกางนิตยสารฉบับหนึ่งลงบนโต๊ะ

คนที่เหลือจิงชะโงกหน้าเข้ามาดู เห็นภาพชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง สองแขนยกขึ้นกอดอกสร้างความภูมิใจฐาน ใบหน้าหล่อเหลาเกลี้ยงเกลาขาวสะอาด ริมฝีปากแดงระเรื่อจนอดคิดไม่ได้ว่าใช้โฟโตชอปเกินจริง

“วรินทร จีรวาณิษฐ์ หนึ่งในผู้บริหารเจเอ็นแบงค์” ใจ้อเริ่มสาธยายข้อมูล “ตรงตามที่แม่หมอบอกทุกอย่าง ชาว ทำงานเกี่ยวกับตัวเลข และที่สำคัญมีไผ่ได้ตาซ้ายด้วย เป๊ะๆ แกดูสิ แม่นมาก ขออวยยศแม่หมอน้ำทิพย์ชั้นสูงสุด” พุดจบหนุ่มตาน้ำข้าวก็ยกมือพนมไหว้สูงท่วมศีรษะ และลูบแขนที่ชนลูกชันเบาๆ

“มีจริงๆ ด้วยอะ” ขวัญชนกหยิบนิตยสารขึ้นเพ่งมองหน้าชายหนุ่มตามคำบอกเล่าของเพื่อน

ส่วนอริษยานั้นหันหน้าไม่ถูก คิดวุ่นในหัว แล้วหันไปบอกคนนำเสนอ “ไม่เอา ขอผ่าน”

“ยายเงิน ไม่มีแล้วนะ ฉันทพลิกแผ่นดินหาให้แกหมดแล้ว” ใจ้อร้องโอดโอยหลังไต่ยีนคำปฏิเสธของเพื่อน

“ฉันเชื่อฝีมือแก ไปหาใหม่ มันต้องมีอีกสิ”

“นอกจากคนนี้ก็ไม่มีแล้ว เหลือแต่แบบหัวเถิก ลงพุง แกจะเอา

“ใหม่ละ”

“ขอเลือกนิตหนึ่งได้ปะ นะโจ๊ะ” อริสาส่งสายตาวิงวอนเพื่อน
จนอีกคนต้องส่องมองไปทางอื่น ไม่อย่างนั้นได้ใจอ่อนแน่

“ก็คนนี่แหละ ตรงตามที่แม่หมอบอกทุกอย่าง”

“ฉันเลือกเขา แต่ไม่ได้หมายความว่าเราจะเลือกฉันไง” อริสา
พึมพำตอนท้ายประโยค แต่ดังพอให้เพื่อนได้ยินกันชัดเจน

ขวัญชนกกับโจ๊ะสบตากัน จากนั้นจึงมองไปยังอริสาด้วย
สายตาที่เต็มไปด้วยคำถาม

“ฉันเคยไปดวลตัวกับเขา แล้วโดนปฏิเสธ พอใจยัง” อริสาจำใจ
เล่า พลันเสียงหัวเราะจากเพื่อนสนิทก็ดังลั่นห้อง

โจ๊ะก็ระตุกยิ้มมุมปากอย่างเอ็นดูเพื่อนรัก ที่ผ่านมาอริสาเล่า
เรื่องไปนับบอດให้ฟังทุกครั้ง ยกเว้นครั้งที่ตัวเองโดนปฏิเสธสินะ

“ว้าย ตายแล้ว คุณหนูเ็นก็เคยโดนปฏิเสธกับเขาด้วย”

อริสาทำได้แค่มองค้อนโดยไม่ได้ตอบโต้อะไร ก่อนจะเป็นโจ๊ะ
เองที่พูดกลับมาเสียงดัง

“เดี๋ยวนะ แกเคยเจอเขามาก่อน นังเ็น นี่มันเนื้อคู่แท้หรือเปล่า
แม่หมอบอกว่าเคยเจอกันมาก่อน”

อริสาถลอมตามองบน หากว่าวรินทร์คือเนื้อคู่จริง เขาจะปฏิเสธ
เธอทำไมกัน

“ฉันเ็น ลองไปขอยืมเงินเขามาก่อนก็ได้ อย่างน้อยก็แก้ปัญห
ได้ข้อหนึ่ง”

“ขวัญ แกได้ฟังที่ฉันบอกใหม่ว่าเขาไม่ชอบฉัน แล้วอยู่ดีๆ เข้าไป
ขอยืมเงิน เขาคงจะรีบเซ็นเช็คให้มั้ง” อริสาแย้งอีกรอบหลังจากได้ยิน
คำแนะนำของเพื่อน

“เสียตาย นี่ตรงตามที่แม่หมอบอกทุกอย่างเลยนะ”

“แกลองคิดดูสิว่าอะไรมันจะประจวบเหมาะ ครบครันในคน

เดียว ชนิดที่ช่วยแก้ปัญหาคือได้หมด” โจอี้เสริมออกมาบ้าง

“จริง แกะจะไม่ลองดูหน่อยเหรอ” ขวัญชนกเห็นดีเห็นงามไปกับคำพูดของเพื่อนอีกคน

อริษาถอนหายใจออกมาเมื่อเพื่อนทั้งสองไม่ฟังเธอเลย

“ไม่เอาๆ อย่าไปยุ่งกับเขาเลย นะๆ หากคนอื่นเถอะ”

ขวัญชนกยกมือขึ้นกอดอก มองท่าทางมีพิรุณของอริษาที่ไม่ยอมสบตาเวลาพูดแล้วนึกประหลาดใจ น้ำเสียงก็ฟังดูน่าสงสัย ในเมื่อหาคนตรงตามคำทำนายได้แล้ว อีกทั้งยังเป็นคนรู้จักกันมาก่อน ไม่ต้องถึงขั้นขอให้แฟน แต่แค่ไปขอให้ช่วย ก็ไม่แน่ว่าวรินทร์อาจจะยอมช่วยมาเป็นไม້กันมาให้ก็ได้ แต่เพื่อนรักกลับบ้ายเบี่ยงจนเธออดถามออกมาตรงๆ ไม่ได้

“แกชอบคนนี้เหรอ”

“จะบ้าเหรอ เขาเคยปฏิเสธฉันนะ” อริษาโบกไม้โบกมือ เล็กๆ อย่างคนเสียอาการ ทำเอาขวัญชนกหัวเราะอย่างรู้ทัน เธอกับอริษาเป็นเพื่อนกันมานาน มีหรือจะไม่รู้จักนิสัยใจคอกัน

“นั่นไง แกชอบคุณวรินทร์”

“ฉันก็ชอบนะ หล่อขนาดนี้” โจอี้ล้าทับพลงยกนิตยสารหน้าที่มีรูปของชายหนุ่มมาแนบแก้ม

“นิ่งโจอี้ หยุด” ขวัญชนกหันไปหาเพื่อนลูกครึ่ง ก่อนจะกลับมาที่อีกคนพร้อมรอยยิ้มกุ่มกุ่ม “พวกฉันช่วยแกได้นะ”

อริษาไม่รู้จะทำหน้าอย่างไร นอกจากยิ้มแหยๆ กลับไปให้ จริงอยู่ว่าเธอเคยเจอกับวรินทร์ แถมยังขึ้นชอบรูปร่างหน้าตาและความสุภาพของอีกฝ่ายที่ปฏิบัติต่อเธอยามเจอกันครั้งแรก จากนั้นก็โดนฟ้าผ่าตกเข้ากลางใจเมื่อเขาปฏิเสธการดูตัวและไม่มาพบกับเธออีกเลย คล้ายวังเงี้ยวกันนักหนา อริษาคิดว่าแค่ปฏิเสธกันเธอพอเข้าใจได้ แต่ถึงขั้นไม่พบไม่เจอกันมันชักจะมากเกินไป หญิงสาวอยากลองทักไป

พูดคุยสานต่อ แต่ใจไม่กล้าพอ ทำได้แค่คอยติดตามความเคลื่อนไหว
ของอีกฝ่ายเงียบๆ แอบนึกสมน้ำหน้าเขาไม่น้อยที่ชายหนุ่มยังครองตัว
เป็นโสด ก็อย่างว่าแหละนะ อายุอานามไม่ใช่บ่อยๆ จะหาคนมารักมา
ชอบก็คงไม่ใช่เรื่องง่าย

ดอญาน

2

เพราะเป็นเพื่อนรักที่ล้มหัวจมท้ายกันมาหลายปี อริษาจึงยอมเล่าให้เพื่อนทั้งสองฟังว่าเธอชื่นชอบวรินทร์จริง แต่ก็ไม่ได้คาดหวังว่าจะต้องครอบครองเขา ที่ผ่านมาจึงไม่เคยพยายามกลับไปในชีวิตของอีกฝ่ายหลังโดนปฏิเสธในคราวนั้น

“เ็น ถ้าแกทำให้คุณวรินทร์ชอบแกได้ แกก็จะแก้ปัญหาได้หมดเลยนะ”

“ถูกของยายขวัญ ดีกว่าจะไปจ้างใครก็ไม่รู้มาเล่นละครตบตา แกคิดดูนะ ต้องโดนใครก็ไม่รู้ถูกเนื้อต้องตัว แกทนได้หรือยายเ็น ถ้าเป็นคนที่แกปลื้มอยู่แล้ว แกก็มีแต่ได้กับได้” โจ้รีบสมทบ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่กับภาพที่กำลังจินตนาการ

“มันไม่ง่ายแบบนั้นนะสิ” อริษายอมรับออกมาตรงๆ การที่วรินทร์ครองตัวเป็นโสดนั้นอาจเป็นเพราะเขาเลือกมากก็ได้ อีกอย่าง... เขาไม่ได้ชอบเธอนั่นคือปัญหาใหญ่

“แกยังไม่ได้สู้เลย จะยอมแพ้แล้วหรือ” ขวัญชนกเกลี้ยกล่อม

“ใช่ สู้เขาสิหญิง แกไม่เข้าใจสักนิดเลยเธอว่าทำไมเขาถึงไม่ชอบแก”

“ก็คนมันไม่ชอบไง ต้องมีเหตุผลอะไรอีก”

“ฉันก็คิดซะว่าทำเพื่อตัวเองก่อนตาย”

“ใจอ้อ ฉันไม่ได้กำลังจะตาย” อริษาเสียงดังใส่เพื่อน

“มีชีวิตอยู่โดยไม่รู้เพื่อความรักก็เหมือนคนตายทั้งเป็นนั่นแหละ” ชายหนุ่มหัวใจหญิงเซิดหน้าตอบ

ขวัญชนกปรบมือเสียงดังให้แก่คำพูดโลโก้โคซของเพื่อน มองหน้าอีกฝ่ายอย่างชอบใจ แล้วเจ้าตัวก็พุ่งออกมาไม่หยุดคล้ายเครื่องติด

“จะว่าไปพี่พลก็น่านับถือนะ อย่างน้อยเขาก็กล้าทำเพื่อหัวใจตัวเอง ชอบกับบอกว่าชอบ รักก็กล้ารัก ไม่เหมือนคนแถวนี้ แค่จะทำอะไรสักอย่างเพื่อตัวเองยังไม่กล้าเลย”

ใจอ้อแอบยิ้มเมื่อเห็นอริษานิ่งอย่างคนกำลังใช้ความคิด

“ฉันเข้าใจว่าแกไม่อยากบังคับบีบใจใคร แต่ที่ผ่านมาแกยังไม่เคยพยายามเลย แกแน่ใจจริง ๆ เหมียวว่าเราไม่ได้ชอบแก”

อริษาตอบตัวเองในใจว่าช่วงเวลาที่ผ่านมาที่ขาดการติดต่อกันไปนั้นก็ถือเป็นเครื่องยืนยันแล้ว ผิดกับเพื่อนรักที่ไม่ยอมหยุด

“ลองทำตัวเป็นน้ำหยดใส่หินดูสิ หินอาจบอกรอมานานแล้วก็ได้”

อริษาแค้นหัวเราะให้แก่คนช่างเปรียบเทียบเปรยในวันนี้ แล้วทำหน้าที่หวาดผวามือคิดภาพตาม กลั้วว่าหินก้อนนั้นจะล้มทับตัวเธอก่อนนะ

ท้ายที่สุดคนที่มักถูกเพื่อนบอกเสมอว่าเป็นคนขี้อ่อน แท้จริงก็ยังเป็นคนใจอ่อนที่พร้อมคล้อยตามคำพูดหวานล่อของเพื่อนเสมอ หญิงสาวจึงหันมิดตามัวเผลอตอบตกลงร่วมแผนการ ‘ปิดประตูตีเสีย’ แผนที่จะทำให้อริษาได้ใกล้ชิดกับวรินทร์

ขวัญชนกกับใจอ้อขึ้นอาสาเป็นคนตามสืบความเคลื่อนไหวของ

เป้าหมาย จนทราบว่านายธนาคารหนุ่มมักออกมาสังสรรค์ทุกคืนวัน
ศุกร์กับเพื่อนของเขาที่ผับแห่งหนึ่งเสมอ หลังจากนั้นใจอีกเป็นฝ่ายฝึก
ซ้อมเตรียมความพร้อมให้อริษา จนมั่นใจว่าเพื่อนรักจะไม่ไปปล่อยไก่
ให้ชายหน้าก็ถึงเวลาลงสนามจริง

“ฉันไม่ทำแล้วได้ไหม” อริษากามพลงบีบมือเข้าด้วยกัน รู้สึก
ว่ามันเย็นผิดปกติ สายตาจับจ้องไปยังชั้นหนึ่งของสถานบันเทิงแห่งนี้
ซึ่งคลาดล้าไปด้วยนักเที่ยวราตรีทั้งชาวจรและชาวประจำ ที่พากันมาปลด
ปล่อยอารมณ์ให้ไหลไปกับเสียงเพลงและเครื่องดื่มมีเมา

“ไม่ได้ มาถึงขั้นนี้แล้ว” ใจอึ้นพูด กลัวเพื่อนจะวิ่งร้องไห้หนีไป
จึงยึดแขนน้อยไว้แน่น

โชคดีที่หนึ่งกันอยู่ตรงโซนไวโอพี ไม่ต้องกลัวว่าหากมีใครผ่านไป
ผ่านมาแล้วจะผิดสังเกตว่าเหตุใดพวกเธอต้องมานั่งเบียดกันสามคน
ปล่อยให้โซฟาฝั่งตรงข้ามว่างเปล่าไร้คนนั่ง

“มาแล้ว” ขวัญชนกเขย่าแขนเพื่อนที่นั่งตรงกลางอย่างแรง
เมื่อชายร่างสูงที่ตัวเองกับเพื่อนรอคอยมาเกือบค่อนข้างคืนปรากฏตัว
พร้อมออร่าเปล่งประกาย

“เ็น แกทำได้ จ้าที่ฉันสอนได้ใช่ไหม” ใจอึ้นพูดให้กำลังใจ
ก่อนจะดันเพื่อนให้ลุกขึ้นยืน

อริษาจัดเดรสตัวสั้นที่รั้งขึ้นไปให้เข้าที่เข้าทาง หันมาสบตากับ
เพื่อนอย่างแววอน แต่โดนสองคนมองดูเป็นการตอบแทน

“แกไม่ได้จะไปฆ่าใครตายนะ ท่องไว้เพื่อนรักว่าแค่ไปหาโอกาส
ให้ตัวเอง ไปคะนองน้ำ ฟีนินของแกรอยู่” ขวัญชนกขู่เพื่อนแล้วซ้ำ
กับคำพูดของตัวเอง รีบผลักอีกฝ่ายเบาๆ ให้เดินไปยังทางเดิน

อริษาหันมองเพื่อนทั้งสอง คิดในใจว่าเธอแค่ต้องการความช่วยเหลือ
เหลือจากชายหนุ่ม และอยากได้โอกาสใกล้ชิดเขาเพียงสักครั้ง ร่างบาง
จึงสุดลมหายใจเข้าเต็มปอดสร้างความอึดอัดให้ตัวเอง กักเก็บความ

กลัวไว้ในใจแล้วก้าวไปหาเป้าหมายด้วยความมุ่งมั่น

โตะของวรินทร์กับเพื่อนอยู่มุมในสุดคนละฝั่งกับอริษา ซึ่งฝั่งนี้มีเพียงสามสี่โตะเน้นความเป็นส่วนตัวมากกว่าบริเวณอื่น ครันมีหญิงสาวหน้าตาสวยหวาน รูปร่างสะอิดสะเอ้งเดินตรงเข้ามา จึงเรียกสายตาคนทั้งโตะได้เป็นอย่างดี

“สวัสดิ์คะ พี่น” อริษากล่าวทักชายหนุ่มวัยสามสิบหกปี หนึ่งในผู้บริหาร ‘เจเอ็นเบงค์’ ธนาคารพาณิชย์แห่งหนึ่งของประเทศ บั่นหน้ายิ้มให้หวานหยดเท่าที่จะทำได้

วรินทร์ขมวดคิ้วเล็กน้อย กวาดตามองร่างบางตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า แสงไฟสลัวทำให้มองเห็นอีกฝ่ายได้ไม่ชัดเจน รู้เพียงแค่ว่าดวงตากลมโตนั้นสะอิดสะเอ้งใจเขาอย่างน่าประหลาด

“เ็นเองคะ”

วรินทร์นึ่งไปอีกครั้ง ที่ผ่านมามีผู้หญิงชื่อเ็นเพียงคนเดียวที่เขารู้จัก เขาเผลอกวาดตามองร่างบางในชุดเดรสสั้นรัดรูปอีกครั้ง เมื่อภาพจำของเธอในวันวานช่างต่างกับลุคสวยเฉียวในวันนี้

อริษาเริ่มเย็นไม่ติดเมื่อชายหนุ่มยังนิ่งเงียบ จนคิดว่าเขาอาจจำเธอไม่ได้ หรือไม่ก็คงไม่ยากร่วมสนทนาด้วย แต่จำต้องขมความอายแล้วเอ่ยเสียงหวาน “ขอเ็นนั่งด้วยได้ไหมคะ”

วรินทร์ได้สติจึงเชื่อเชิญด้วยการตบลงบนโซฟาหนุ่มที่วางข้างกายหันไปกระซิบบอกหญิงสาวอีกคนที่นั่งเบียดตัวเองอยู่อีกด้านให้ลุกออกไป พริตติสาวสวยประจำร้านที่ถูกเรียกมาทำหน้าที่บริการทำหน้าบูดบึ้งอย่างไม่พอใจ แต่ก็ยิ้มตอนที่มือพนัสนีทาหลายใบยัดใส่มือเป็นการปลอบใจ ร่างระหงพนมมือไหว้อย่างนอบน้อมแล้วรีบลุกหายไป

อริษาเฝ้ามองกับภาพที่เห็น ไม่รู้ว่าตัวเองคิดผิดหรือคิดถูกที่ริจะเล่นกับไฟเซ่นเขา แต่ก็มาไกลเกินกว่าจะถอยกลับได้แล้ว หญิงสาวจึงนั่งลง หันไปส่งยิ้มบางๆ “ไม่เจอกันนาน พี่นจำเ็นได้ไหมคะ”

“จำได้สิครับ น้องเอนมาเที่ยวเธอ” วรินทร์แกลังตอบทั้งที่ก่อนหน้านี้ยังพยายามนึกอยู่นาน

“พอดีเพื่อนชวนมาค่ะ เห็นพี่วิน เอนเลยเข้ามาทัก” อริษาพูดพลางเอื้อมมือไปหยิบเมนูที่วางอยู่บนโต๊ะ จงใจก้มตัวต่ำอย่างยั่วชวนคนข้างกาย

วรินทร์สูดลมหายใจเข้าออกอย่างอดกลั้นตอนเหลือบเห็นความอวบอิมที่ซุกซ่อนอยู่ภายใต้ชุดรัดรูปคอคว้านลึก แปลกใจที่สาวน้อยคนนี้ได้เปลี่ยนไปจากครั้งที่เจอกันมากเหมือนเป็นคนละคน ชายหนุ่มยังไม่ทันได้พูดต่อก็โดนเพื่อนที่มาด้วยแทรกขัด

“ไม่คิดจะแนะนำเลยเธอไอ้คุณวิน” สิริภพร้องถามออกมาพร้อมๆ กับการรันทที่รีบพยักพริบตาอย่างเห็นด้วย

“นี่น้องเอน” วรินทร์เริ่มแนะนำ “ส่วนนั้นเพื่อนพี่ครับ ชันกับกานต์”

อริษากล่าวทักทายเพื่อนของเขาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ทำเอาบรรยากาศทั้งโต๊ะสดใสขึ้นมาทันตา พูดคุยกันสองสามประโยค จากนั้นเธอก็กลับมาให้ความสนใจเป้าหมายของตัวเองต่อ โดยที่เพื่อนของชายหนุ่มก็เปิดทางให้อย่างเป็นใจ

“พี่วินมาที่นี้บ่อยไหมคะ”

“ไม่บ่อยครับ แต่แนะนำได้ว่าอะไรเด็ด” ชายหนุ่มโกหก ทั้งที่จริงแล้วเป็นขาประจำของที่นี่

เช่นเดียวกับอริษาที่อยากแบะปากกับคำตอบนั้น แต่ต้องบั่นหน้ายิ้ม แถมถือวิสาสะวางมือน้อยบนหน้าตักอีกฝ่ายอย่างจงใจ

“จ้ะรับกวन्द้วยนะคะ”

วรินทร์เสียววูบในช่องท้องกับสัมผัสแผ่วเบาที่นั่นจนนึกประหลาดใจตัวเอง ที่ผ่านมาโดนแตะเนื้อต้องตัวไม่น้อย ไม่คิดเลยว่าจะหวั่นไหวกับคนตัวเล็กที่เคยมองข้ามไปเมื่อครั้งอดีต

อริษานั่งเบียดกายอยู่ข้างเขาจนกระทั่งพนักงานนำเครื่องดื่มที่
วรินทร์เป็นคนสั่งให้มาเสิร์ฟ ยกขึ้นจิบพลางคิดในใจว่าเขาสั่งเครื่องดื่ม
ให้เธอเข้มข้นขนาดนี้ กะจะมอมเธอหรืออย่างไร แต่ขอโทษนะคะพ่อนาย
ธนากร รู้จักอริษา ข้างกระที่บโรงน้อยไปเสียแล้ว

“น้องเียนดูไม่เหมือนเดิมเลยนะครับ” วรินทร์พูดสิ่งที่คาใจออก
มา ขณะนั่งมองเธอจิบเครื่องดื่มดีกรีแรงพร้อมสายตาดูเย้ายวนของอีก
ฝ่ายที่มองเขาแทบจะตลอดเวลา

“โตขึ้นมั่งคะ” หญิงสาวในวัยยี่สิบหกปีตอบแล้วหัวเราะเบาๆ
ก่อนจะชวนชายหนุ่มคุยต่อ “พี่วินสบายดีนะคะ เียนไม่เจอหน้านาน
เลย” หญิงสาวเน้นเสียงท้ายประโยคจนวรินทร์สะอึกไปเล็กน้อย ก่อน
จะปรับสีหน้าให้สลดลง พร้อมเอ่ยตอบเสียงเศร้า

“ไม่ค่อยดีเท่าไรครับ”

สิรภพกับการันต์เฝ้านำมองเพื่อนรักทันที เห็นคนเล่นบทนำ
สงสารแล้วยิ้มพร้อมกัน มองละครฉากใหญ่ที่เพื่อนกำลังแสดง ดูท่า
สาวหน้าหวานคนนี้จะไม่รอดพ้นเขี้ยวเสือที่จ้องขย้ำเป็นแน่

“เป็นอะไรคะ ไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า” อริษาแสวงถาม เลื่อน
มือไปวางบนหน้าตักเขาอย่างใจ

“พี่เล็กกับแฟนคะ” วรินทร์พูดความจริง เพียงแต่เลิกละ
หลายปีแล้ว น่าจะช่วงที่ไปดวลกับเธอเมื่อสามปีก่อนนั่นแหละ

“พี่วินอย่าเศร้าไปเลยนะคะ” หญิงสาวเกล้งปลอบ สามปีที่
ตามเขาอยู่ในเงา เธอรู้ว่าวรินทร์ไม่เคยมีแฟนหรือเขาจะแอบคบใคร
แล้วเธอไม่รู้

“จริงๆ เรื่องก็ผ่านมานานแล้ว พี่ควรจะมีได้แล้วล่ะ”

สิรภพกับการันต์เปลี่ยนมาตั้งใจฟังโดยไม่สนใจผู้ชายที่นั่งประกบ
อยู่ อยากรู้ว่าเพื่อนตัวดีจะไปจบที่ตรงไหน กล้าพูดมาได้ว่าไม่ลืม ทั้ง
ที่ความจริงวรินทร์จำผู้หญิงคนนั้นได้หรือเปล่าก็ไม่รู้

“งั้นวันนี้ดื่มให้ลืมเลยดีไหมคะ” อริษายืมให้เมื่อหาทางเข้าแผนตัวเองจนได้

วรินทร์ส่งยิ้มเศร้าๆ ให้เป็นคำตอบ

“เ็นทำค็อกเทลเป็นด้วยนะคะ วันไหนว่างๆ ให้เ็นลองทำให้ชิมได้นะ”

“เหอครับ ถ้าอยากชิมวันนี้เลย ได้ไหมครับ” วรินทร์สอแดนไปด้านหลัง โอบคนตัวเล็กเข้าหาตัวเอง

สิ่งที่เ็นและได้สัมผัสตอนนี้คือ อริษารูปร่างบอบบาง เหวกคอดเล็ก ส่วนหน้าอกที่เบียดแนบอยู่กับอกเขานั้นคงต้องขอพิสูจน์อีกครั้ง เธอทำเขาเก็บอาการได้ยากลำบากเหลือเกิน อยากจับย่ายลูกแมวตัวนี้เข้าจนจะทนไม่ไหวแล้ว

“คืนนี้เลยเหอคะ ให้ไปดีไหมนะ” หญิงสาวแสวงทำท่าคิด ท่าทางเอียงอายอย่างน่าเอ็นดูนั้นทำเอาอีกคนใจเต้นโครมคราม อยากไล่เพื่อนให้ลุกไปโตะอื่นแล้วจับเธอพืดเสยกลางร้าน

ช่วงสองสามเดือนที่ผ่านมา เขายุ่งอยู่กับโปรเจกต์ใหม่ของธนาคารทำให้ไม่มีอารมณ์จะปลดปล่อย แม้จะออกมาสังสรรค์กับเพื่อนแจกเช่นปกติก็ตาม พอวันนี้ที่งานได้รับการอนุมัติแล้ว ไม่คิดเลยว่าจะได้เจอกับอริษา หญิงสาวหน้าตาจิ้มลิ้ม แวดตาเจ้าเล่ห์คล้ายจิ้งจอก ยั่วเขา นึกขอบคุณสวรรค์ที่ช่างส่งเธอมาได้ถูกจังหวะ คืนนี้ได้ได้รู้แน่

“ไปเถอะครับ พี่อยากชิมจะแยแล้ว” ชายหนุ่มก้มลงกระซิบเสยงแหบพร่า

หญิงสาวหัวเราะเบาๆ เยหน้ามองอีกฝ่ายด้วยดวงตากลมโตหวานหยาดเยิ้ม “ห้องพีวีนหรือห้องเ็นดีคะ”

วรินทร์ไม่ตอบคำถาม แต่จุดมือน้อยให้เจ้าตัวลุกยืนขึ้น แล้วหันไปบอกเพื่อนสองสามคำ ก่อนจะกึ่งลากกึ่งจูงคนตัวเล็กออกมาจากร้านทันที ส่วนสิริภพและการันต์ถึงกับต้องจดสติใหม่ของผู้เพื่อนเพื่อ

บันทึกไว้เชิดชูเกียรติที่มาเร็วเคลมเร็วเป็นประวัติศาสตร์

อริสาเสนอให้ชายหนุ่มที่ขับรถเร็วคล้ายจะเหาะได้ไปยัง
ที่พักของเธอ แทนที่จะเป็นโรงแรมตามที่เขาบอกในตอนแรก วรินทร์
ไม่ได้ลังเลที่จะทำตาม ชายหนุ่มขับไปตามทางที่เธอบอกจนมาถึง
คอนโดมิเนียมแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ใจกลางเมือง

“ฟีนจะดื่มอะไรดีคะ” อริสาถามตอนพากันเข้ามาในห้องพัก
ขนาดใหญ่ ภายในแบ่งเป็นโซนนั่งเล่น ครีว และห้องนอนด้านในสุด

“อะไรก็ได้ครับ” ชายหนุ่มตอบพลางกวาดตามองไปรอบๆ ห้อง
ที่สะอาดสะอ้าน ดูเป็นระเบียบเรียบร้อย

อริสาหายเข้าไปในครีวไม่นานก็กลับมาพร้อมแก้ววิสกี้ในมือ
และส่งให้ชายหนุ่มที่นั่งคอยอยู่

“พี่ขอน้ำเปล่าด้วยได้ไหมครับ”

อริสาจำใจเดินกลับไปหยิบน้ำมาให้ตามที่เขาต้องการ และยิ้ม
หวานหยดเมื่อเห็นว่าน้ำสีเหลืองอำพันเมื่อครู่ไม่เหลือสักหยด

ชายหนุ่มดึงมือน้อยให้เธอล้มลงไปนั่งด้วยกันบนโซฟากลางห้อง
ผลักร่างเล็กเบาๆ แล้วตามไปคร่อมทับ สองมือหนาถนอมปลดกระดุม
เสื้อตัวเอง พร้อมก้มลงหมายชิมความหวานจากริมฝีปากบางตรงหน้า
อริสาเบี่ยงหน้าหลบได้ทัน ผลักอกเขาออกอย่างไม่จริงจัง

“ทำไมรีบร้อนจังคะ”

“จะได้สนุกกันนานๆ ไรครับ”

“เราได้สนุกกันนานแ่นะคะ” มือน้อยลูบไล้ใบหน้าหล่อเหลาเล่น
อย่างชอบใจ เลื่อนไปปิดปากเขาอีกครั้งตอนที่โดนจูบอีกรอบ จน
อีกคนส่งเสียงออกมาอย่างขัดใจ

“เ็นอยากอยู่ข้างบน”

วรินทร์ขนลุกชู่กับคำบอกง่ายๆ นั้น ก่อนจะรีบตัวร่างบางให้

เกยอยู่บนตัวเขาอย่างที่สองฝ่ายร้องขอแทบจะทันที

“พี่วินอยู่เฉยๆ แล้วให้เอนทำให้ได้ไหมคะ”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับพร้อมความร้อนรุ่มในกายที่แทบจะปะทุออกมา แล้วยิ่งแทบระเบิดเมื่อมีมือน้อยลากได้ผ่านหน้าอกเขาอย่างแผ่วเบาไปจนถึงขอบกางเกง

อริษาค่อยๆ แกะห้วเข็มขัดออกช้าๆ ปลดกระดุมอย่างเนิบนาบ แต่เสียเวลานานไปทั้งใจของคนคอย วรินทร์มองการกระทำนั้นคล้ายเด็กหนุ่มใจแตกที่เพิ่งหัดลองของเป็นครั้งแรก ทั้งที่ปกติเขาคือเสือในสนามที่จ้องจะขย้ำเหยื่อเสมอ

อริษาเงยหน้าขึ้นสบตาก็เห็นว่าอีกฝ่ายมองมาด้วยสายตาทะเยียดเยี้ยวอย่างไม่ปิดบัง มือบางลูบวนเป้าตุงที่หนุนเด่นตรงหน้าผ่านผ้าเนื้อหนาก่อนหน้านั้น ไม่ยอมสัมผัสโดยตรง ชายหนุ่มส่งเสียงครางเป็นระยะจนเจ็บหายไป ร่างบางจึงเงยหน้าจากจุดยุทธศาสตร์กลางกาย เห็นว่าชายหนุ่มหลับตาพริ้มไปเสียแล้ว หญิงสาวสะกิดเรียกเขาอยู่ครู่ จนแน่ใจว่าหมดสติไปแล้ว ร่างเล็กจึงรีบลุกขึ้นกระโดดหนี สาวเท้าไปยังประตูหน้าห้อง เปิดกระชากออกแล้วโวยวายกับคนที่ยืนรออยู่

“ไหนบอกแบบแรง นี่ฉันต้องเปลืองมือไปตั้งนาน”

“ก็ที่ร้านบอกกินปื๊บหลับปั๊พ” ขวัญชนกตอบแล้วเดินตามใจผู้ร่วมขบวนการมาด้านใน พวกกันหยุดยืนมองชายหนุ่มที่นอนแน่นิ่งไปแล้วอุทานออกมา

“ขาวมาก แก่ไม่เอา ฉันขอนะ”

“ยายขวัญ” อริษาเอ็ดเพื่อนไม่จริงจัง สายตามองตามเพื่อนแล้วเห็นว่าหน้าอกนั้นขาวโอม่ของจริง จนเผลอลิ้นน้ำลายดั่งเอือก

“แน่ะ แล้วทำเป็นห้ามฉัน”

“เร็วเข้าเถอะ เดียวได้ตื่นขึ้นมาก่อน” อริษารับชวนเพื่อนให้กลับมาไฟท์เรื่องเดิม

สองสาวรูปร่างบอบบางทำท่าจะช่วยกันลากชายหนุ่มที่ตัวใหญ่ เป็นสองเท้าของพวกเธอ จนโดนใจชี้ขาดออกมาเสียก่อน

“หยุด ฉันจะเสียสละแบกให้เอง”

“ไม่รอพวกฉันลากไปถึงหน้าห้องนอนก่อนล่ะค่อยบอก” อริษา หันไปมองหน้าคนเสนอตัว จากนั้นจึงรืววงชายหนุ่มที่หมดสติลงตาม เดิม

ใจอึ้นเบะปากให้เพื่อน เดินเข้ามาจับช่วงต่อ แม้จะไม่ได้มีรูปร่าง ใหญ่กำยำตามยีนเด่นของคนตะวันตก แต่เพราะชอบออกกำลังกาย จนแข็งแรง พิตและเฟิร์มอยู่เสมอ ทำให้หนุ่มลูกครึ่งที่ภายนอกดูผอม บางสามารถพุงค้ำยแบกวรินทร์ที่มีความสูงถึงหนึ่งร้อยแปดลิบห้า เซนติเมตรมาถึงที่หมายได้โดยไม่เอ่ยปากขอแรงช่วยจากสองสาว ลักแะ

“สุดยอด” อริษาร้องออกมา พร้อมขวัญชนกที่ปรบมือให้เพื่อน ที่พาวรินทร์มานอนแหมะบนเตียงได้สำเร็จ

“แกจะปรบมือให้คุณวินเขาตื่นขึ้นมาหรือยังงัย” ใจอึ้นแสร้งว่า พลังล้มตัวลงนอนทำท่าจะกอดร่างชายหนุ่มที่นอนแน่นิ่งอยู่

“ใจอึ้นจะทำอะไร”

“เหนื่อย ขอนอนพักแป็บ ทำไม หึงเหรอ”

“เปล่า แค่อยากรีบทำให้มันเสร็จๆ ไป” อริษาอีกอ้ากอ้างถึง แผนการ

“งั้นก็เชิญออกไปข้างนอกสิ อยากรเห็นของดีหรืองัย”

ขวัญชนกพยักหน้ารั้ว ก่อนจะยืนยันด้วยคำพูดอีกครั้ง “อยากรเห็น”

“เพื่อนฉันแต่ละคน” อริษาสา่ยหน้าแล้วลากเพื่อนรักออกมารอ ด้านนอก ปล่อยให้ใจอึ้นที่ยังเป็นผู้ชายจัดการเปลื้องผ้าของอีกคนเพียง ล้าพัง

สองสาวยืนรออยู่ไม่นาน โจอี้ก็ชะโงกหน้าออกมาบอกคนทั้งคู่
ว่าเรียบร้อยแล้ว อริษากับขวัญชนกจึงพากันเดินตามกลับเข้าไป

“แกแอบดูรีเปล่าโจอี้” ขวัญชนกรีบถามเพื่อนที่หน้าแดง หูแดง

“นิดหน่อย งานดีมาก ยายเ็นแกเปล้าเขาเลยไหม จันเชียร์”

“ไอ้บ้า” อริษาร้องตอบเพื่อน ค่อยๆ สอดตัวไปได้ผ้าห่มผืนหนา
แล้วปลดชุดตัวเองออกให้เหลือเพียงชุดชั้นใน ก่อนจะหยิบโทรศัพท์
ออกมาถ่ายรูปตัวเองและชายหนุ่มที่นอนหลับตาอยู่

“พวกฉันกลับได้แล้วใช่ไหม” โจอี้ถามหลังอริษาวางโทรศัพท์ไว้
บนโต๊ะข้างเตียงพร้อมทำท่าขยับตัวจะลุกออกมา

“เฮ้ย เดี่ยวสิ อีกนานกว่าจะตื่น พวกแกอยู่เป็นเพื่อนฉันก่อน”

“ไม่ ฉันร่วง ฉันจะกลับไปนอน” ขวัญชนกรีบพูด พร้อมๆ กับ
อีกคนที่พุดติดตลก

“กระผมก็ขอตัวเช่นกันขอรับคุณหนูเ็น”

จากนั้นทั้งสองก็รีบหายตัวออกจากห้องไปราวกับพายุ อริษาได้
แต่มองค้อนตาม สายหน้าอย่างอ่อนใจ ไหนว่าจะไม่ทิ้งกัน พวกตัว
แสบ

พอได้ยินเสียงประตูปิดลง อริษาก็ตั้งใจจะออกมาจากห้อง
เพื่อรอเวลาที่คาดว่าชายหนุ่มจะรู้สึกตัวแล้วค่อยกลับมาทำตามแผน
เดิม แต่ยังไม่ทันจะขยับก็โดนมือหนาวาดมาพาดผ่านลำตัวทำเอาเธอ
ตกอกตกใจ ค่อยๆ หันไปมองก็ยิ่งเห็นชายหนุ่มหลับอยู่ จึงค่อยเบาใจ
และหันกลับมา แต่กลับตัวซาวาบเมื่อเสียงทุ้มดังขึ้นมา

“คิดว่ายานันมันได้ผลจริงๆ เหรอ”

อริษาหันขวับไปมองด้วยความตกใจ ใบหน้าเริ่มเผือดสีตอนที่
ดวงตามคมเข้มมองมาอย่างเอาเรื่อง

“ตื่นแล้วหรือคะ” อริษาทำใจดีผู้เสีย ในสมองคิดประมวผล

อย่างรวดเร็วกว่าควรทำอย่างไรต่อดี

“ใช้คำว่าตื่นคงไม่ค่อยถูก เพราะยังไม่ได้หลับเลย”

วรินทร์เหลือบไปเห็นตอนที่หญิงสาวเต็มอะไรบางอย่างลงในแก้ววิสกี้มันตั้งแต่แรก จึงอาศัยจังหวะที่เธอเผลอเหม็นทั้งเสีย ขาหย่อมคิดเอาเองว่าอริสาคงไม่ใจกล้าบ้าบิ่นใส่ยากระตุ้นเพื่อทำให้เขาคึกไปกว่าเดิมแน่ จึงแก้งทำเป็นหลับหวังสังเกตอาการ แล้วก็จริงดังคาด อริสาต้องการให้เขาหมดสติจริงๆ

“พะ...พี่วิน ใจเย็นก่อน”

“ทำไม จะเอาอะไรมาให้พี่กินอีก”

“เปล่าค่ะ แต่เราคุยกันก่อนได้ไหมคะ” อริสาพยายามต่อรอง ส่วนคนโดนลูปคมไม่ฟัง ลุกขึ้นแล้วพรูดพราดออกจากห้องไปโดยไม่สนใจว่าตัวเองไม่มีเสื้อผ้าติดกายสักชิ้นเดียว

อริสาถอนหายใจด้วยความโล่งอก คิดว่าขาหย่อมคงโกรธเลยจะหนีกลับ แต่ก็ผวาอีกรอบเมื่อเขากลับมาพร้อมแก้ววิสกี้ในมือ เธอพยายามเบือนหน้าหนีไม่มองทั้งแก้วและอะไรๆ ที่มันเด่นเป็นสง่าตรงหน้า

“ดื่มซะ แล้วมาสนุกด้วยกัน” เขาก็ก้มหน้าลงกระซิบแล้วฉวยโอกาสหอมแก้มวณนั้นอย่างมันเขี้ยวจนร่างบางผะหนักด้วยความตกใจ

“เอินยอมดื่ม แต่เราคุยกันก่อนได้ไหมคะ”

อริสาต่อรอง มันใจว่าขาหย่อมคงไม่ได้ใส่ยาอะไรในแก้วนี้ เพราะเธอใส่ให้เขาไปหมดแล้ว พอเห็นเขานิ่งเฉยจึงยกแก้วกระดกรวดเดียวลงคอ ความเข้มของวิสกี้ชั้นดีที่แม้มีเพียงกันแก้วก็ทำร่างกายร้อนวูบวาบได้ แต่สำหรับคนคอแข็งเช่นเธอยังห่างไกลกับคำว่าเมาอยู่ดี หากคิดจะมอมกันก็ลืมไปได้เลย

วรินทร์ประหลาดใจไม่น้อยกับสติของคนตรงหน้าที่ดูจะ

สมประกอบดี ก่อนจะยิ้มหยัน “เราได้คุยกันแน่คนสวย แต่หลังจากที่
พี่จัดการเงินเสร็จแล้ว”

อริษามองอีกฝ่ายที่จ้องมาอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ “ไม่ อย่า
ทำอะไรเงินนะ” พุดจบก็ปาแก้วเปล่าในมือใส่อีกคน แต่เขาดันรับได้
พอดิบพอดี

“มากเกินไปแล้วนะ ถึงขั้นจะทำร้ายกันเลยเหรอ”

“ก็พี่วินไม่ฟังเงิน”

“เราเป็นคนเริ่มเอง จะมาโวยวายอะไรตอนนี้” ชายหนุ่มคำราม
ออกมา กระแทกแก้วลงบนโต๊ะข้างหัวเตียงแล้วควานมาหาคนที่กำลัง
ลนลานจะหนี